

Hoeksche Waard - 8 mei 2010

(Martinique, Wilfried, Robby, Norbert en Ferre)

Niet op zondag, zoals vermeld in het clubblad, maar op zaterdag volgens het tochtenblad, stonden we met zijn vijven op de parking, de kajaks op de auto's te sjoeren.

Een onbekend traject, iets nieuw, misschien een uitdaging? De weinige info die we bezaten was een summier plannetje van het internet geplukt.

4 vaarroutes met nog wat uitwijk mogelijkheden werden er vermeld. Volgens die site konden we nog extra informatie inwinnen bij het VVW kantoor van Oud-Beijerland.

Een afgedrukt stadsplannetje moest ons helpen het te vinden. Iedereen was akkoord om het ommetje te maken en ons daar een waterkaart aan te schaffen.

Zonder GPS, maar volgens aloude methode, de wegenkaart op de schoot, mocht ik co-piloot spelen voor de Robby, met in zijn zog Wilfried's wagen.

We tuften via Bergen-op-Zoom en Steenbergen naar de Haringvlietbrug. Daar konden we, rechts van ons, een blik werpen op het Hollands Diep, en links lonkte de Haringvliet.

We verlieten de autostrade bij de 2de afrit na de brug. Het stadje Oud-Beijerland lag nu een boogscheutje van 6 km verder. Via een industriepark raakten we toch verzeild in het centrum. Wilfried's arendsoog had het VVW-bord al opgemerkt, terwijl wij een parking te ver opdraaiden. Even de hoek om en daar stond ik in het kantoor.

Enkele reislustige kochten er kaarten van Denemarken, Zweden en Noorwegen. Een ander verrijkte er zijn bibliotheek met een resem kaarten van Duitsland, Zwitserland en Italië.

Op mijn vraag naar de kanoroutes van de Hoekse Waard, verscheen er een glimlach op de lippen van de deskse dame. Ze verliet haar stand en plukte een kaartje uit de rekken.

Ze overhandigde me een mooi gedrukt kaartje met dezelfde summiere gegevens als op ons geprint model. Neen waterkaarten, dat bestond nog niet van deze pas ontwikkelde routes.

Op mijn vraag naar duidelijker gegevens over start en instapplaatsen, bleef ze het antwoord schuldig. Een beetje inventiviteit aan de dag leggen, dan kom je er wel, was haar respons, en oh ja, de folder was gratis!

Ontmoedigd toonde ik het weergaloos drukwerk aan mijn peddelgenoten. Onze zoektocht kon starten. We opteerden voor de Korendijk-route en reden een dorp verder naar Nieuw-Beijerland.

Volgens het plan start hier een route zonder voorzieningen. In het plaatselijke haventje had men nog nooit van een kanoroute gehoord, laat staan van een in- of uitstapplaats.

200 meter verder, bij een houten bruggetje, was mits wat improvisatie, een instap mogelijkheid. Maar het waterloopje gaf ons geen zekerheid op een goede afloop.

Een wijselijk besluit bracht ons weer een dorp verder in Goudswaard. In het haventje wist een inboorling exact wat een kanosteiger was. Hij vroeg ons of we polderzijde of de kanaalzone verkozen.

Verwees ons vervolgens naar een optimale parkeerplaats voor de start in polderland.

Versuft aanschouwde ik het pomphuis achter de dijk. Mits wat acrobatie en een portie geluk, kon je, jezelf droog in je kajak torpederen. Tot een collega, met een klare kijk,

de kanosteiger ontwaarde aan het einde van het weitje. Om iets voor half twaalf stak een SKK-er de eerste peddel in de ondiepe gracht. Water onder de boot, dit was al een goede start !!

Tot mijn verbazing werd deze gracht snel vrij breed. Men kon ze met 2, zelfs met 3, al keuvelend bevaren.

Twee jonge, ongelukkige vissers, zagen met vrees onze bootjes over hun lijnen glijden en hoopten na onze passage nog een dobber aan hun draad te hebben.

We peddelden onder enkele smalle bruggetjes, en vervolgden het traject tussen twee rietkragen, dus een smalle gracht ter afwisseling. Bij een volgend kruispunt werd het weer breder.

We moeten toegeven, op het water was alles goed gemarkeerd. Enkel moedwillige dwarsliggers of gedrogeerde suffers konden de zeshoekige witgroene bordjes negeren. Na een uurtje peddelwerk, stond er amper 6 km op Martiniques teller. Het ondiepe water voorkwam duivelse snelheden en verlegde de aandacht naar plant en vogel.

Puur natuur, geen auto te verkennen, stilte en rust alom.

Een kilometer verder eindigde onze route bij een groot pomphuis. Dit zorgt bij een overvloed aan water, dat het nat uit de polder wordt gezogen en in de Haringvliet wordt gepompt.

We stonden nu in Nieuwendijk. Dit dorpje is intussen vermaard om zijn overzet naar het natuurgebied Tiengemeten.

Hier hadden de SKK-ers een nieuw probleem. Een groot en hoog ijzeren hek weerhield ieder contact met de buitenwereld. Hoe we ook pierden, we bespeurden geen gaatje in het hekwerk.

Kleuterwerk en een jump van 2 meter bracht Wilfried in de bewoonde wereld, ik volgde in zijn spoor. Met verenigde krachten werden de boten over het hoge hek doorgegeven. Als laatste speelde Norbert op zeker.

Hij loste pas de peddels als ook zijn zware Prijon over het hek verdween. Na deze krachtmeting was het dringend tijd voor innerlijke versterking. We openden de deur van Nora's Theetuin naast het pomphuis.

In de veranda, onder een warmte bron, werd er koffie en vele theesoorten geserveerd, met daarbij gebak uit eigen keuken soms geproduceerd met producten uit eigen tuin. (Hollandse vindingrijkheid).

Dit ging dus van een broodje of een soepje gezond, pannenkoekjes tot rabarbertaart op moederswijze. We consumeerden naar Bourgondische gewoonte en verorberden zelfs tussen 2 happen onze eigen boterhammen.

Betalen werd ook ceremonieel afgehandeld. De plaatselijke geldbeugel kon moeilijk weergeven. (waarschijnlijk iets te klein). De patrones verdween om de haverklap, om wisselgeld uit haar zwarte kous te toveren.

Met ronde buikjes werden de kajaks te water gelegd. Bij het uitvaren van het haventje lag Tiengemeten voor ons. We staken over en volgde de eilandlijn westwaarts. Aan het einde lag een weidse Haringvliet voor ons.

Een bijna windloze dag, zorgde voor een glad watervlak en we konden zorgeloos van boei naar boei peddelen. Er was zelfs weinig ander waterverkeer te bespeuren.

Ter hoogte van Middelharnis bogen we af naar het Spui, een waterweg die de Haringvliet met de Oude Maas verbindt. Hier misleidde mijn gevoel me.

Zonder die bewuste kaart, had ik het idee, dat achter den hoek op dit kanaal, Goudswaard lag te pronken. Het duurde nog bijna een uur, voor dit goed verscholen dorp zijn haven prijs gaf. Robby en ik waren de ingang reeds voorbij, toen de kaartlezers ons nog tijdig tot de orde riepen.

In het haventje, bij de botenhelling, werden we bij het omkleden nog gestoord, door een overmoedig motorjachtje, dat nog persé te water wou.

Tenslotte moesten we ons nog reppen om tijdig in Schoten te geraken, om sommige avondactiviteiten niet te verstoren